

De KRACHT des GEBEDS

EEN VERHAAL OP WAARHEID GEGROND

J. van BERGEN.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

DE KRACHT DES GEBEDS

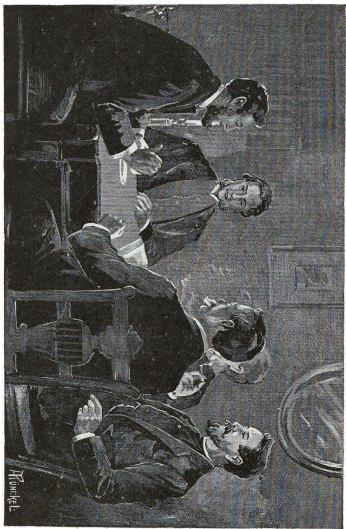
EEN VERHAAL OP WAARHEID GEGROND

DOOR

J. VAN BERGEN

~~~~~  
DERDE DRUK  
~~~~~

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Het was in de lente van het jaar onzes Heeren 1807. Napoleon heerschte nog als met een ijzeren scepter over een groot deel van Europa, en Engeland alleen durfde den trotschen gebieder, den grooten veldheer, den machtige onder de machtigen, nog het hoofd bieden.

Engeland was krachtig door zijn groote en geduchte oorlogsvloot, waardoor het meester was van de zee, en dus tegen alle aanslagen van Napoleon beveiligd.

Al kon Napoleon evenwel tegenover de machtige vloot van zijn tegenstander niet een even groot aantal goed uitgeruste slagschepen stellen, toch was hij wel in staat om den Engelschen op menig punt afbreuk te doen, door het uitrusten van kaperschepen zooveel mogelijk te bevorderen.

Uit onze geschiedenis weten wij, hoe geducht de kapers van Duinkerken onder onze schepen konden huishouden, en 't was uit datzelfde Duinkerken en uit tal van andere Fransche havens, dat roof- of kaperschepen, zooals ze genoemd werden, uitzielden, om Engelsche koopvaarders in de verschillende zeeën te bemachtigen en prijs te verklaren.

aangenaam gesleten en ieder zocht iets tot de gezelligheid bij te dragen, tot zelfs de oudste matroos toe.

De beide zendelingen hadden zich spoedig bemind weten te maken, niet alleen bij den kapitein en de stuurlieden, maar ook bij het scheepsvolk, en hadden dikwijls gelegenheid om met de bemanning te spreken over den eenigen weg ter verlossing door Jezus Christus. Hun arbeid bleef onder Gods zegen niet zonder vrucht. Het zaad viel bij meer dan één in een weltoebereide aarde, en vooral bij den kapitein en één der stuurlieden was het merkbaar, dat de Heere het gesprokene door Zijn Geest aan hun harten heiligde.

Eindelijk nog enkele dagen, en het doel van de reis was bereikt. Tot heden was deze bijzonder voorspoedig geweest, maar de vraag was, of dit zoo blijven zou.

Het gevaarlijkste van den tocht moest nog komen, en daarom werd zorgvuldig de wacht gehouden.

Op zekeren morgen, 't was nauwelijks dag, meende de uitkijk *) een vreemd zeil aan den gezichteinder te ontdekken.

Dadelijk deelde hij dit den kapitein mede, en deze en de eerste stuurman namen onmiddellijk hun kijkers ter hand, en waren het er spoedig over eens, dat het geen gewoon vaartuig was. Klaarblijkelijk had men daar aan

*) De matroos, die de wacht houdt in den top van den mast.

boord ook even te voren „de Britannia” in ’t oog gekregen, want het roer was gewend en het vreemde vaartuig zette rechtstreeks naar hen koers.

Geen vlag viel te ontdekken, hoe de kapitein en de eerste stuurman ook tuurden, en eenigen tijd bleven zij in het onzekere omtrent de nationaliteit van het vaartuig.

Spoedig zouden ze echter uit den droom geholpen worden, want, toen het vreemde vaartuig meer naderbij gekomen was, werd plotseling een bloedroode vlag in top geschenen.

„Kapitein!” riep de stuurman op bezorgden toon, „kapitein, er is geen twijfel aan of wij zijn verloren; het is „de roode Jacobijn”! De roover zet alle zeilen bij, en het zal niet lang duren of hij is ons op zijde.”

De geheele bemanning was intusschen aan dek gekomen. Angst voor den gevreesden zeeroover stond op aller gelaat te lezen.

De kapitein gaf echter niet lang tijd tot nadenken. Slechts een oogenblik, en toen gaf hij met krachtige stem zijn bevelen, en het scheepsvolk gehoorzaamde zonder dralen. Met vliegende haast werden alle zeilen bijgezet, het roer gewend, en als een pijl uit een boog vloog de brik in zuidelijke richting, om te trachten, zoo mogelijk, den roover te ontkomen.

Aan verdediging toch viel niet te denken, daar „de roode Jacobijn”, naar haar grootte te oordeelen, met minstens honderd koppen

bemand was en zwaar geschut aan boord had.

Toen op alles orde gesteld en het laatste lapje zeil, dat uitgezet kon worden, aangebracht was, riep de kapitein al zijn manschappen om zich heen.

„Mannen!” zoo sprak hij hen aan, „ziedaar den roover, „de roode Jacobijn”, die ons nemen wil en van wien ge niet anders te wachten hebt dan een smadelijke behandeling, zoo niet erger, indien hij ons overmeestert. Wij hebben echter een goed schip onder onze voeten, en met Gods hulp hopen wij alles te doen, wat wij kunnen, om hem te ontzeilen. Ik verwacht, dat ieder man zijn plicht zal doen. Laat ons verder op God alléén ons betrouwen stellen. Hij verlosse ons uit den muil des leeuws!”

De zendelingen waren intusschen ook boven gekomen, maar de kapitein zond hen weder naar beneden, zeggende: „Mijn lieve vrienden! gaat weder naar beneden in de kajuit en houdt niet op den Heere te smeeken om redding uit dezen grooten nood.”

Zij draalden geen oogenblik met hieraan te voldoen, en vereenigden zich met hun vrouwen in de kajuit van den kapitein.

Hier knielde het viertal neder, en bad en smeekte den Heere der heirscharen, die hier alléén uitredding en verlossing schenken kon, dat Hij het schip en al degenen, die er op waren, in Zijn hoede en bescherming wilde nemen.

Zij hielden niet op met den Heere aan te

loopen in het gebed en Hem om verlossing en uitredding te smeeken, terwijl zij pleitten op Zijn beloften en toezegging aan degenen, die Hem vreezen en alleen van Hem hulp en bijstand verwachten.

Intusschen was de kaper steeds dichterbij gekomen, en kon men de bemanning op het dek reeds duidelijk onderscheiden. Zooals een roofvogel doet, die zijn prooi zoekt te bemachtigen, zoo werd aan „de Britannia” elke poging ter ontkoming door den roover dadelijk afgesneden. Geen snelle koersverandering mocht baten en reeds klonk de donderende stem van den kaperkapitein de angstige bemanning in de ooren, die haar gebod dadelijk zeil te minderen en zich over te geven.

Van „de Britannia” werd op dezen eisch geen antwoord gegeven.

Daar klonk opeens een donderende slag over de wateren en, onder het hoongelach van de bemanning, gaf de kaper het koopvaardijship de volle laag.

De uitwerking, vooral in de tuigage *) der „Britannia” was ontzettend. Toch was, als door een wonder, niemand van de bemanning der brik gekwetst of gedood. In de kajuit waren de biddenden, bij het hooren losbarsten van het geschut, op hun aangezichten gevallen, en dringender en dringender werd tot God geroepen om uitkomst.

*) De zollen en het touwwerk van een schip.

Op het dek verwachtte men in angst en verwijfeling de tweede laag. Reeds had de roover zijn steven gewend en richtte nu van de andere zijde de vuurmonden op zijn weerlooze prooi, terwijl men aan boord van den koopvaarder reeds een deel der bemanning van den kaper gereed zag staan, met de enterhaken in de hand, om over te springen, zoo spoedig de schepen aan elkander kwamen.

Daar bulderde het weder door de lucht; een tweede laag vloog over „de Britannia” heen en vernielde weder veel van wat er nog van de tuigage overig was.

„De roode Jacobijn” kwam nu recht op haar buit toe en spoedig zou het lot van onzen koopvaarder en van zijn bemanning beslist zijn.

Maar wat was dat?

Plotseling verhief zich een sterke wind, die de weinige nog onbeschadigde zeilen van den koopvaarder vol blies. Het vaartuig begon als te vliegen over de zoo plotseling in beroering gebrachte, bruisende golven, en de afstand tusschen het rooverschip en den koopvaarder werd met het oogenblik grooter. Verwoed richtte de roover, vreezende, dat zijn prooi hem op 't laatste oogenblik nog ontrukkt zou worden, ditmaal met het kennelijk doel het vaartuig in den grond te boren, weder zijn stukken op „de Britannia”. Voor een oogenblik waren beide schepen in een dichten kruiddamp gehuld. Maar geen schot trof doel en met vliegende vaart,

zoodat de bemanning er verstomd over stond, werd de koopvaarder naar het Zuiden gedreven, terwijl zij, toen de kruitdamp was opgetrokken, het kaperschip zich in westelijke richting zagen verwijderen, terwijl de roode vlag neergehaald was. Blijkbaar had de kaper dus van alle verdere vervolging afgezien.

Nauwelijks had de kapitein dit ontwaard, of hij spoedde zich naar de kajuit, waar de zendingen met hun vrouwen nog altijd geknield lagen.

„God zij geloofd!” riep de kapitein hun toe. „De Heere heeft uw gebed verhoord! Wij zijn gered!”

Allen haastten zich nu naar boven. Heel in de verte, maar niet grooter dan een klein stipje aan den horizon, was het kaperschip nog te zien, een oogenblik daarna was het geheel uit het gezicht verdwenen.

De bemanning had zich intusschen om hen heengeschaard, en nadat een der zendingen in korte woorden hen op de wonderbare uitredding Gods gewezen, en vermaand had om toch van nu af aan met hun gansche hart den Heere te zoeken, die hen uit grooten nood en dood had gered, knielden allen neder, en ging hij hun voor in 't gebed, God dankende, die op zoo wonderdadige wijze verhooring geschonken, en de Zijnen beveiligd en uitgered had.

Geen enkel onheil deed zich op de verdere reis voor. Zooveel mogelijk werd de tuigage door de matrozen weder hersteld en na enkele

dagen kwam het schip te St. Thomas aan, waar de zendelingen en hun vrouwen van den kapitein, de stuurlieden en de verdere bemanning een roerend afscheid namen.

Men kan denken, met welk een vreugde de zendelingen door hun broeders op St. Thomas werden ontvangen; maar de blijdschap van dezen steeg ten top, toen zij hoorden van het groote gevaar, waarin hun broeders en zusters verkeerd en van de heerlijke uitredding, die zij onderonden hadden. En aan den avond van dien dag stegen in de kleine gemeente, die daar bestond, lofliederen omhoog ter eere van Hem, wien alleen de lof en de eere toekomt, en die op *Zijn* tijd en op *Zijn* wijze uitkomst en verlossing schenkt.

Negen jaren ongeveer zijn sedert dien avond verlopen. 't Is weder voorjaar, een der laatste dagen van Maart 1816.

Op dezen avond wordt in den kring der zendelingen op St. Thomas door een bekend vriend der zending, van New-York overgekomen, een vreemdeling binnengeleid.

Nadat de beide reizigers zich verkwikt hadden en gesterkt, en men rustig bij elkander was gezeten, vroeg de vreemdeling, of er ook zendelingen tegenwoordig waren, die negen jaar geleden met „de Britannia” van Europa waren aangekomen.

Op deze vraag moest, helaas, ontkennend geantwoord worden, daar beiden reeds van hun arbeidsveld waren opgeroepen. De weduwe van één van hen leefde echter nog, en men deelde den vrager mede, dat deze nog altijd met dankbaarheid aan den Heere aan de wonderbare uitredding dacht, die zij en haar medereizigers toen ondervonden hadden.

„Mij gaat het evenzoo,” antwoordde de vreemdeling, „en die wonderbare redding is juist de reden, waarom ik heden in uw midden ben. Toen ik straks aan u voorgesteld werd, kondt ge niet denken, dat ge den ouden kaperkapitein, den gezagvoerder van „de roode Jacobijn” voor u zaagt. Het was mij langen tijd een raadsel, hoe het „de Britannia” mogelijk geweest was mij te ontkomen. Ik had mijn maatregelen zóó genomen, dat het schip beslist in mijn handen moest vallen en mij reeds bij voorbaat in de goede vangst verheugd. Op mijn bevel stond een deel der bemanning met de enterhaken gereed, maar toen de mannen ze uitwierpen, misten zij, werden met geweld tegen het dek geworpen en een enkele geraakte zelfs buiten boord.

Dadelijk stonden anderen gereed, maar door een plotselinge beweging van het schip werden ook zij van de beenen geworpen, en was alles op het dek in wanorde. Intusschen was „de Britannia” verscheidene scheepslengten van ons afgeraakt en in mijn woede over de moeite,

welke ik had met het buitmaken van de brik, gaf ik last om iets beneden de waterlinie te mikken en het schip nogmaals de volle laag te geven. Maar, geheel onbegrijpelijk voor mij, geen enkel schot scheen doel te hebben getroffen, en toen de kruitdamp was opgetrokken, zagen wij „de Britannia” reeds op aanmerkelijken afstand. De brik zeilde met een snelheid, ondanks de vernielde tuigage, zooals ik nog nooit van een schip had opgemerkt. Het was, alsof het met vleugelen voortgedragen werd, terwijl in mijn vaartuig geen gang te krijgen was, en het maar niet naar 't roer wilde luisteren.

In stomme verbazing stonden mijn manschappen en ik dit aan te zien, en inwendig erkennende, dat hierin een hoogere macht de hand moest hebben, liet ik bijdraaien en vloog mijn schip in westelijke richting, terwijl de koopvaarder in zuidelijke richting verdween.

Altijd bleef mij het geval bij. Ik kon geen rust meer vinden, vóór het raadsel opgelost was, vóór ik meer van de zaak afwist.

Eindelijk, na verloop van een paar jaar, had ik het geluk den kapitein der „Britannia” te ontmoeten, die mij mededeelde, hoe God op wonderdadige wijze op het gebed van de zendingen der Broedergemeente op St. Thomas „de Britannia” uit de klauwen van „de roode Jacobijn” had gered.

Deze mededeeling schokte mij geweldig. De Heere opende mijn oogen en deed mij zien,

hoe ik, in dienst van den vorst der duisternis, Zijn kinderen had vervolgd en allerlei gruwelen bedreven, en ik vreesde voor Zijn straffen.

Van dat oogenblik af had ik rust noch duur, nacht en dag.

Op St. Domingo verkocht ik mijn schip, en scheepte mij in naar New-York.

Een paar dagen na mijn aankomst aldaar, op een Zondagmorgen, liep ik een kerk binnen en hoorde daar prediken over de woorden:

„Werkt uws zelfs zaligheid met vreeze en beven. (Fil. 2 : 12)“ Die woorden grepen mij in 't hart en 't liefde den Heere ze te gebruiken door de werking Zijns Geestes tot mijn eeuwig heil. Ik zag den poel van zonde en ellende, waarin ik verzonken lag; maar ik zag ook den Heiland om mijnentwil aan het kruis, om mijnentwil in het graf, en ook om mijnentwil in den hemel, aan de rechterhand des Vaders.

Na veel strijd vond ik eindelijk rust voor mijn ziel en de zekerheid van mijn verlossing in 't bloed van Christus.

Door Gods genade ben ik van een zeeroover, die trotsch was op zijn macht en als een koning te midden der zijnen heerschte, een arm zondaar voor Hem geworden, die niet aflat den Heere nog dagelijks te loven en te prijzen, dat Hij hem als een brandhout uit het vuur heeft willen uitrukken.

Het was mij een behoefte, geliefde broeders en zusters,” zoo eindigde de vroegere kaper-

kapitein, nu geen vreemdeling meer voor hen, „het was mij een behoefte u dit alles persoonlijk te komen mededeelen, opdat gij met mij den Heere zoudt danken voor de groote dingen, die Hij aan mijn ziel gedaan heeft.”

Ge kunt denken, mijn lezers en lezeressen, hoe verheugd de broeders en zusters op St. Thomas waren, toen zij dit hoorden, en hoe, gedurende de dagen, welke de beide gasten bij hen bleven, de Heere in hun gesprekken en samenkomsten grootgemaakt en verheerlijkt werd.

Toen eindelijk de tijd van scheiden gekomen was, zagen allen den vroegeren zeeroover en zijn vriend met smart van hen gaan. Nog jarenlang werd deze geschiedenis en de toebrenging van den kaperkapitein tot het geloof in Christus door de gemeente op St. Thomas herdacht en is er nog niet geheel vergeten.

Wat den gewezen kaperkapitein betreft, deze heeft in zijn volgend leven getoond het eigendom des Heeren te zijn en zich geheel aan Zijn dienst gewijd, tot Zijn Meester hem opriep van zijn arbeid, om eeuwig bij Hem te zijn, en eeuwig Hem te loven en te verheerlijken.

